

De pas

Het was Marco die de pas aan Kobe had gegeven om dan te verwachten dat Kobe de bal terug zou spelen. Maar Kobe paste niet terug, in plaats daarvan ging hij er zelf met de bal vandoor. Niemand had verwacht dat Kobe, de slechtste en knulligste voetballer van heel de ploeg zou durven niet terug te passen naar Marco, de beroemdste en beste voetballer van heel het gewest. Door die verandering ontstond er verwarring en daar maakte Kobe gebruik van. Hij wist dat iedereen verwacht had dat hij terug gepast zou hebben en hij zelf trouwens ook! Maar zijn instinct had op het laatste moment gezegd dat hijzelf het doelpunt moest maken.

Niemand van zijn ploeg vond hem leuk, omdat hij niet de allerbeste voetballer was. Ook zijn coach Johan was niet vol van hem, en omdat Johan bij in het bestuur zit van de voetbalbond 'Pottekestampers', dat is een groep coaches die het gewest bestuurt, had het al snel de ronde gedaan dat de slechtste en stomste voetballer in hun groep zat: hij. Maar vandaag wou hij zichzelf bewijzen. Zijn voet rolde de bal steeds verder terwijl hij zich volop concentreerde op de berekening wanneer hij zijn schijnbeweging zou doen. Hij was zo gefixeerd op dat ene punt waar hij de bal in het doel zou trappen dat hij de jongen die langs opzij kwam aanrennen niet had gezien. De bal werd van zijn voeten weg gestampt en hij viel achterover in het gras. Daar bleef hij liggen en keek naar de lucht. Geen enkele voetballer, zelf een banaan op wieltjes had dit niet laten gebeuren. Hij voelde de tranen in zijn ogen prikken en durfde niet te luisteren naar de vloekende woorden die hem toegeschreeuwd werden. Verder dan de woorden: 'Ais je niet zo egoïstisch was geweest, dan...' kwamen ze niet, want er moest nog gespeeld worden en ze moesten zich terug op het spel richtten.

Kobe keek al uit naar de minuten in de kleedkamer. Ergens in de verte hoorde hij zijn naam en hij wist dat hij eraf moest. Zijn kans om vandaag nog op het veld te staan had hij verspeeld, dus zou hij misschien kunnen liegen en zeggen dat hij weg moest. Dan won hij twee dingen: hij zou de scheldende woorden van de jongens in de kleedkamer niet hoeven te horen en de verloren minuten op de bank niet hoeven te meemaken.

Net toen hij zijn handen neerzetten om recht te staan zag hij een hand uitgestoken om hem te helpen rechtstaan. Even twijfelde hij omdat hij wist dat hij een vriendschappelijke hand niet kon vertrouwen, hij had immers geen vrienden hier. Door die twijfeling verdween de hand en hurkte er iemand naast hem neer. 'Gaat het?' klonk het bezorgd. Het was degene die Kobe het minst verwacht had. Marco stak zijn hand weer uit en deze keer nam Kobe die aan. 'Trek je er maar niets van aan, als je blijft oefenen, zal je net zo goed worden als ik'. Marco glimlachte vriendelijk en Kobe kon even niet goed meer volgen. 'Waarom ben je niet boos op mij?' vroeg hij twijfelend. 'Omdat mij dat ook al duizend keer is overkomen en ik begrijp wat je voelt'. Nu begreep Kobe er niks meer van. Blijkbaar had Marco dat door en vertelde hij voort: 'Ik was vroeger ook maar een groentje zoals jij. Ik kon helemaal niet goed voetballen en werd in mijn vroegere ploeg ook uitgelachen. Maar ik ben blijven oefenen en ik ben blijven doorzetten. Thuis heb ik geoefend, op school deed ik niets anders... en kijk, dit is eruit gekomen'. Kobe knikte maar bleek nog steeds niet echt overtuigd. 'Maar waarom was je dan altijd boos op mij?' Deze keer had Kobe een punt en moest Marco toegeven dat hij daar fout zat. 'Ik verloor mijn eigen karakter en was vol lof van mezelf. Maar vandaag zag ik in, toen dat je viel, dat ik fout was'. Kobe knikte en begreep het eindelijk.

Marco ging verder terwijl ze samen naar de bank liepen. 'Ga jij ook naar de bank?' vroeg Kobe terwijl hij wees naar Johan die teken deed dat ze moesten voortdoen. 'Ja, ik ga in jouw plaats

naar de bank'. Kobe stopte met wandelen en keek hem vragend aan. 'Ik zou graag met je willen samenwerken' verduidelijkte Marco. 'Ik zou graag willen dat we een team worden. Ik leer jou een beetje meer voetballen en jij leert mij mezelf te blijven. Want dat ben jij toch, een behulpzame jongen die altijd voor iedereen klaar staat. En natuurlijk voetbalt voor zijn plezier.'. Kobe begon te blozen en knikte alleen maar. 'Ga jij maar naar de bal, en verover hem. Want ik weet dat jij het kunt en dat moet je altijd denken!'. Hij knipoogde en fluisterde nog achterna: 'Dat wasje eerste les'. Kobe glimlachte terug en fluisterde ook nog snel: 'Iedereen aanmoedigen en blijven bemoedigen, dan kun je beter blijven geloven dat fouten maken mag'. Bij dat laatste begreep Marco dat dat ook zijn eerste les was en glimlachte terug. Kobe rende naar de jongens die al ongeduldig en verwachtingsvol naar Marco keken en dus verbaasd en teleurgesteld waren toen ze beseften dat hun beste speler op de bank ging zitten en hun slechtste speler hun kwam 'helpen'. Met een stralend gezicht riep Kobe dat ze moesten passen, maar uiteraard deden ze dat niet. Maar nog specialer: het deed Kobe niet. Hij zal blijven gaan en hij zal blijven oefenen. Marco had gelijk, hij kan het!

Floor Uytterhoeven